

EL SEGREST DE L'AUTONOMIA "COSTEÑA"

JOHNNY HODGSON DEERINGS

Coordinador de la Comissió Regional d'Autonomia (1984-1990), ponent en la redacció de l'Estatut d'Autonomia i ex-conseller regional (1990-1994)

Un dels principis fonamentals de l'Autonomia "Costeña" és la Unitat en la Diversitat, que estableix **la participació en peu d'igualtat** de totes les ètnies del Carib Nicaraguenc en la construcció de una Costa Caribenca amb equitat. Basant-se en aquest principi es va donar inici a la DEMOCRÀCIA ÈTNICA que va més enllà de la democràcia tradicional coneguda a la resta del país. Aquest principi és el que ha garantit que els Consells Regionals i les seves Juntes Directives siguin integrades per *Miskitos, Sumos, Rames, Garifunes, Creoles y Mestissos*.

Abans de la Llei d'Autonomia i el sistema que aquesta llei estableix, els *Rames, Sumos o Garifunes i les seves comunitats*, per exemple, no podien ni somiar amb ser als Governos, no hi tenien cap participació i les seves cultures viatjaven per la vall d'ombres de la mort, discriminades i a punt de desaparèixer, en un ambient on no tenien res de què sentir-se orgulloses o estimades. El territori i els seus rics recursos naturals eren usurpats o irracionalment manipulats per ordres i polítiques decidides unilateralment des de Managua. La nova Constitució política i la Llei d'Autonomia estableixen les bases legals per canviar tot això; malgrat tot, la Llei d'Autonomia no se ha pogut implementar, entre altres causes per la manca de **voluntat política per a la seva reglamentació, que ha d'aprovar-se a nivell del Govern Central el qual té l'Autonomia segrestada**.

El poble "costeño" reconeix que l'exercici efectiu dels drets de l'Autonomia és la forma més autèntica i genuïna de transformar la Costa Carib, Multiètnica i Pluricultural, en el paradís que tants somiem; però els governs nacionals, que ara són més centralistes que mai, han negat als "costeños" totes les possibilitats de exercir aquests drets que tenim reconeguts a la Constitució Política i a la Llei d'Autonomia de la Costa.

L'Autonomia és una de les aspiracions fonamentals del poble "costeño", però la gran majoria sent que els seus esforços per elegir representants al Consell Regional són inútils quan la voluntat dels Governos Liberals y Neoliberals de no aprovar la Reglamentació de la Llei que el regeix, lliga les mans dels Consells Regionals i manté TOTES les grans decisions en pro del benestar dels "costeños" en mans del Govern Centralista que controla els pressupostos i nomena les autoritats de la regió com a "delegados" és a dir dependents o subordinats de les autoritats de Managua, (*en contravenció al que estableix la llei*) evitant que es pugui conformar un Gabinet Regional que és part essencial de un Govern Autònom.

Els Governos Centralistes del país posen tot tipus d'obstacles a l'Autonomia i exerceixen una brutal política discriminatòria en contra dels "costeños" per mantenir-los fora de l'àmbit de la vida nacional. La situació és tan decebedora que malgrat que la Constitució en el seu article 8 reconeix el caràcter multiètnic del poble de Nicaragua els governants, incloent al President Enrique Bolaños en una actitud discriminatòria semblant a la del seu predecessor, no han escollit absolutament a cap "Costeño" per

integrar el seu Gabinet de Govern (*Ni un sol Ambaixador, Ministre, Vice Ministre, Director o Subdirector de Institució*). El President de la República també va crear una comissió àmplia per tractar el tema de la reforma del Sistema Judicial del país i tampoc va considerar que valgués la pena tenir a ningú del Carib en aquesta comissió tan important.

S'imagina Vostè el que passaria als Estats Units, per exemple, si un President electe en ple segle XXI conformés el seu Gabinet exclouent als Negres i Llatins del seu país? Malgrat això sembla que la gent en el Centre i Pacífic de Nicaragua no veuen absolutament cap problema en la exclusió total i absoluta dels "Costeños" del Govern de Nicaragua. S'imagina Vostè si en seria de decebedor que una altra autoritat nacional o internacional imposés per sobre dels Presidents electes de Nicaragua qui han de ser els seus Ministres? S'imagina Vostè si n'és de frustrant pels "costeños", que després de elegir autoritats regionals, siguin Ministres de Managua, que ni tan sols coneixen la nostra situació, els que segueixen decidint els nostres assumptes regionals des de la Capital? Mentrestant, el poble "costeño", les seves autoritats electes regionalment i les lleis que ens aixopluguen són ignorades i trepitjades.

Els "costeños" estan decebuts, el govern ens discrimina com a ciutadans de segona categoria. Durant els últims anys, la discriminació i l'empobriment que comporta han empitjorat tant que només durant les campanyes electorals es recorden que en aquesta altra Costa també hi viuen Nicaraguencs. A més està comprovat que sense la Voluntat Política del Govern Central, **les autoritats regionals que elegim no tenen possibilitats d'escapar per la via cívica del segrest al qual estan sotmesos** (el Govern Central té lligades les mans dels Consells Regionals i no mostra cap voluntat per alliberar-los).

El dia que el Govern Central traslladi les **competències i pressupostos** a les autoritats electes en el Carib Nicaraguenc perquè escullin i nomenin als funcionaris de la administració regional, és a dir, el dia que permetin l'Autonomia, tal com ho estableix la Llei, Nicaragua i el món seran testimoni de com lògicament augmenta la participació dels "costeños" en l'elecció de les autoritats a aquests nivells. La veritat és que en cap part del planeta, persones amb sentit comú volen votar per representants que estan segrestats.

El President Bolaños pot canviar la situació i iniciar una vertadera "Nueva Era", alliberant les autoritats regionals que han estat segrestades des de la seva primera elecció el 1990 però els senyals que fins ara ha donat el President al poble "costeño" és que continuarà la discriminació, el segrest de l'Autonomia i la projecció d'un govern etnocèntric per tal de continuar extraient les riqueses del Carib pel benefici d'una petita èlita que viu al Pacífic i fora del país.

Nota: 30 d'octubre de 1987. Aniversari de l'autonomia de les regions del Carib nicaraguenc